

Dekanatu filozofske fakultete

univerzite Kralja Aleksandra

Ljubljani

Odgovarjajo na dopis dekanata z dne 14. apr. 1937

Javljaj podpisano vodstvo Inštituta za slovansko filologijo, da se priključa za nove prostore v zgradbi univerzitetne knjižnice, ker Slovanski inštitut z ene strani kot kompaktna celota s 5 rednimi profesorji, enim privatnim docentom, dvema lektorjema in z več kot sto člani in slušatelji stalno mnogo rabl univerzitetno knjižnico, z druge strani pa knjižnico inštituta uporablja cela vrsta univerzitetnih profesorjev in drugih znanstvenikov in kulturnih delavcev, ne samo da si izposojajo knjige, temveč da v inštitutu delajo, pa bi jim bilo gotovo udobnejše, ako bi bile obe knjižnici v istem poslopiju. Od omenjenih naj navedem samo nekatere kakor univerzitetne profesorje: Brlimovič, Bradac, Bubnova, Grovc, Kelemiro, Maklečova, Polca, Oštrija, Ozvalda, Radajčiča, Sarit, Inoja, Spektorskega, Šturma, Vebra i. dr. ter znanstvenike in kulturne delavce: Nvka Župarič, J. Mala, Frana Albrehta, Margjo Poršimkovo, Timeta Debeljaka, Cirila Debevca, Janka Juranoviča, P. Kalana, J. Kolarja, R. Kolarica, p. T. Kureča, F. Marolta, p. Ocvirka, M. Rupla, B. Slodnjaka, Silvo Trdinovo, J. Vidmarja itd.

Razlog za preselitev pa je tudi nedostatalnost prostorov, ki je tako velika, da bi moral dobiti inštitut, ako bi se ne preselil, tudi v stari zgradbi nekaj dodatnih prostorov. Vso tečnost naj predločijo sledeče ugotovitve: razmeroma majhno vodstveno sobo, ki bi morala biti nameščena samo vodstvu in vodstvenim poslom, si delijo kar trije profesorji; v majhnem kabinetu, ki ima prostora samo za dve skupaj ležajoči pisarni mizi, sta druga dva profesorja; v tako isto majhnem kabinetu za manipulacijo morajo v drezniki in knjižničarji uporabljati delavce gospoda, ki uporablja knjižnico;

docent Burián je moral skati zavetje v seminarju za klasično
filologijo, kjer so mu po prijaznosti dali mizo; lektor Bedo
Brazenški, ^{habilitiran} docent prave univerze, nima nikjer prostora;
proseminar je na hodniku, ki pa se uporablja za prehod
ni je po rimski prav za prav ne uporaben; seminarjski lokal
mora dati le delu članov prostora in je za seminarjske vaje
premajhen; končno so vsi proctori že do stopa natrpani
s knjigami in hodnik za stavljem zornarom, tako da v najz
krajšem času ne bo nikjer več prostora za postavitve
nove prokajarske knjige. So pa še druge neodobnosti, o ka
kerih za sedaj še ne govorim.

Iz vseh navedenih razlogov potrebni ledaj institut najino
razširitev prostorov, pa bi, ako se to potrebe reducirajo
na najskromnejši minimum, rabil še tri lokale, tako
da bi imelo vodstvo in manipulacija po eno sobo (2)
(v vodstveni sobi bi lahko ostal prof. Ramovi, ki onaj pot
haja v institut), po dva profesorja po eno sobo (2),
lektorja (in pozabiti se ne sme, da prideta kmalu zraven še
dva docenta in dva lektorja) eno sobo (1), ki bi služila
ob enem gospodi, ki prihaja delat v institut, ter en
lokal za proseminar, ^{skupaj seminarjskim lokalom} vsega torej sedem proz
storov.

Ljubljana, dne 23. apr. 1937.

Prof. Dr. R. Nartogal,
vodja instituta za slovensko
filologijo.